

Stichting Thomas Bouwprojecten
The Thomas Foundation for Building Projects

Projectnieuws 2003 - 2

"BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST"

Inhoudsopgave

Van de voorzitter	pag.	1
Historie in een notendop	pag.	2
Minette van Ewijk maakt Projectnieuws	pag.	3
Website voor stichting Thomas Bouwprojecten	pag.	4
Projecten in uitvoering	pag.	4
Father Albert mobiel met Nederlands geld	pag.	5
Reis met veel opleveringen	pag.	6 t/m 9
Father Albert in Maiyanur, een gedreven bouwmeester	pag.	10
Overzicht gerealiseerde projecten (projecten vermeld vanaf 1998)	pag.	11
Kaart India	pag.	12

Stichting Thomas Bouwprojecten
The Thomas Foundation for Building Projects

Secretariaat
Kerkdijk 4
5511 KZ Knegsel
tel.0497-517325

Projectenadministratie
Hulstbeemd 34
5551 HR Valkenswaard
tel. 040-2047144

adriaan.debot@planet.nl

thomasbouwprojecten@planet.nl

KvK Eindhoven nr. S 41092542
Chamber of Commerce
Eindhoven
Reg. Nr. S 41092542
Bank Acc.Nr. 14.93.08.787

Van de voorzitter

'Projectnieuws' bestaat 10 jaar. Namens de lezers en de samenstellers ervan, wens ik iedereen die de Stichting Thomasbouwprojecten een warm hart toedraagt van harte proficiat. We gaan stug door op de ingeslagen weg.

In de afgelopen periode zijn projecten opgeleverd in Perumalpalayam, Sinnivakkam, Vandavasi en Pannaikadu. Iedere oplevering sluit weer een proces af van het vaststellen van de bouwbehoefte, het verwerven van sponsorgelden, daadwerkelijk bouwen, de voortgangscontrole en de eindverantwoording. Dankzij de kwaliteit en de betrokkenheid van onze vrijwillige medewerkers verloopt dit proces steeds gestructureerder en professioneler. Dat is niet onopgemerkt gebleven door het NCDO, de Nationale Commissie voor Internationale Samenwerking en Duurzame Ontwikkeling.

Wij maken al jaren gebruik van de zogenaamde KPA-regeling, Kleine Plaatselijke Activiteiten, waardoor een project in aanmerking komt voor verdubbeling van sponsorgelden. Uiteraard gelden een aantal eisen dan wel restricties. Een van die eisen is de mate waarin een project bijdraagt aan de bewustwording van het publiek op het gebied van ontwikkelingssamenwerking. Een restrictie is, dat slechts één project tegelijkertijd kan worden gesubsidieerd.

Sinds kort kent het NCDO een doorgroeiprogramma - het NCDO spreekt van de derde etage - voor organisaties die driemaal een project van een bepaalde omvang met succes hebben gerealiseerd. Hierbij kan een organisatie in aanmerking komen voor een verdubbelingsbedrag van maximaal 100.000 euro, waarbij binnen dit bedrag meerdere projecten tegelijk kunnen lopen. Ook hiervoor gelden harde criteria.

Het NCDO heeft ons te verstaan gegeven, dat wij na de afronding van ons project in Perumalpalayam in aanmerking kunnen komen voor het doorgroeiprogramma. Voor ons als bestuur is dit een bevestiging dat wij op de goede weg zijn. Tegelijkertijd is duidelijk, dat we op het punt van sponsorwerving de inspanning nog willen verhogen om zoveel mogelijk van ons bouwprogramma gerealiseerd te krijgen. Voor onze sponsors is deze ontwikkeling ook interessant. We zijn niet alleen een zeer kostenefficiënte en kosteneffectieve organisatie: de bijdrage van sponsors wordt ook nog eens verdubbeld! Voor de verdubbelingsregeling komen in aanmerking giften van particulieren, verenigingen en bedrijven. We hebben al veel van dergelijke opbrengsten mogen ontvangen: van feestelijke recepties, giften bij de opening van gebouwen, de sponsorloop op een school, specifieke kerkcollectes, verenigingsactiviteiten en nog meer.

Uiteindelijk valt of staat ons werk met de inkomsten. Al veel is tot stand gebracht om de allerarmsten een kans te bieden, maar er blijft in India nog heel veel te doen. Juist in deze overvloedige kersttijd doe ik graag een beroep op uw vrijgevigheid.

Ik wens u namens bestuur en projectteam prettige feestdagen en een voorspoedig nieuwjaar.

Therese Hanneman-Woltgens, voorzitter

Historie in een notendop

De zusjes Schiebroek, Lucia en Antoinette, uit Eindhoven, de een arts en de ander verpleegkundige, vertrekken in 1986 naar India om zich voor een bepaalde periode belangeloos in te zetten in het St Thomas Hospital in Chennai waar de allerarmsten kunnen aankloppen. Die hebben natuurlijk geen geld, dus doktoren en verpleegkundigen werken er vrijwillig of tegen een laag tarief, vaak naast hun baan in een ander ziekenhuis. De Zusters Franciscanessen leiden dit hospitaal. Lucia en Antoinette bemannen ook regelmatig een dispensary op het platteland. Dat zijn kleine doktersposten met een apotheek ver weg van de stad om eerste hulp te bieden, omdat ziekenvervoer niet voorhanden is, laat staan dat de bewoners zich het financieel kunnen permitteren. In Nederland heeft Lucia een rode stethoscoop aangeschaft om kinderen niet af te schrikken als zij ze moet onderzoeken.

Dan slaat het noodlot toe. Ze zal ginds sterven aan een dodelijke infectie en haar zus neemt, eenmaal weer terug in Nederland, het initiatief aan de schrijnende situatie van veel kinderen iets te doen door de Thomas Stichting voor Jongeren op te richten. Die zamelt geld in en betaalt jaarlijks onderwijs, kleren en eten voor honderden arme kinderen van het platteland of uit de sloppenwijken van de stad.

Waar onderwijs gegeven wordt zijn scholen nodig. Waar kinderen intern moeten huizen, omdat ze volledig verstoken zijn van vervoer, zullen kindertehuizen nodig zijn in de buurt van de scholen. Dat is nu precies wat de Stichting Thomas Bouwprojecten al meer dan tien jaar doet.

De oom van beide zussen Schiebroek, Hans Schiebroek, uit Eersel, heeft zich na zijn reguliere baan als architect bij een bouwkundig adviesbureau, volop ingezet om in India kindertehuizen te bouwen, met studie- en slaapzalen, toiletten en sanitaire ruimtes, septic-tanks en opgemetselde waterputten. Een hostel, waar vrouwen een beroepsopleiding kunnen volgen als verpleegster, secretaresse, naaister of onderwijzeres om in de kosten van levensonderhoud te kunnen voorzien.

In India kan de man over de vrouw beschikken en haar ook zonder meer op straat zetten, waar vaak nog mishandeling aan voorafgaat. Teruggaan naar de ouders is onmogelijk. Dat maakt de hele familie te schande. Zonder opleiding is onherroepelijk prostitutie de enige uitweg. Het klooster is dan een veilige haven. Door gebrek aan opleiding is er onder de massa allerarmsten geen enkele organisatiegraad voorhanden om een vuist te maken naar de overheid voor betere leefomstandigheden.

Hans heeft zowel in Nederland als in India een gigantisch netwerk gecreëerd. Meer dan zestig projecten zijn onder zijn bezielende leiding tot stand gekomen. Daarnaast heeft hij kans gezien fondsen te werven die er toe doen; bedrijven die jaarlijks doneren. Ook veel particulieren heeft hij weten te enthousiasmeren. De totale kosten van al de gerealiseerde projecten tot nu toe bedragen 1.18 miljoen euro, onder toezicht oog degelijk gebouwd door Indiase aannemers. Met vooruitziende blik is voor elk project een onderhoudsfonds gereserveerd. Natuurlijk kon Hans na verloop van tijd niet meer in zijn eentje ontwerpen, begroten, tekenen en uit laten voeren. Intussen zijn nog drie projectleiders actief. Een bestuur met een adviesraad, waarvan sommigen uit de bouwwereld dekt het beleid. Ginds kunnen de zusters precies aangeven waar de nood het hoogst is en weten zij de juiste hulpvraag boven tafel te krijgen. Bovendien is de Stichting daardoor verzekerd van een sterke organisatiestructuur in de armste gebieden: Tamil Nadu en Andhra Pradesh. Zij leveren een grote inbreng en zijn in staat toezicht te houden op de bouw. Toch reist Hans net als de overige projectleiders op gezette tijden naar India om de eerste steen te leggen, de voortgang te bewaken, een foute uitvoering te herstellen of een oplevering bij te wonen. Hij controleert zowel de bouw als de rekeningen minutieus.

Twee keer per jaar legt de Stichting Thomas Bouwprojecten rekening en verantwoording af aan alle sponsors en donateurs in het informatiebulletin 'Projectnieuws'. Jaarlijks wordt de boekhouding gecontroleerd door de accountant. Er is geen woord Spaans bij als gezegd wordt dat 95 % van de ingezamelde gelden terechtkomt bij de straatarme kinderen.

Marleen van Helden, PR

Minette van Ewijk maakt Projectnieuws

Projectnieuws, het informatiebulletin van de stichting Thomas Bouwprojecten, bestaat tien jaar. Twee keer per jaar worden sponsors en belangstellenden op die manier op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen rond de stichting Thomas Bouwprojecten en de voortgang van de werken in India.

De allereerste nummers werden – hoe kan het ook anders – door Hans Schiebroek eigenhandig getypt en voorzien van ingeplakte foto's. Kopietjes van maken, en dat was het dan. Maar al vrij snel verscheen Minette van Ewijk ten tonele als de "afwerkster" en verzender van het Projectnieuws. Zij zat als secretaresse vaak bij de bestuursvergaderingen en van het een kwam het ander.

In het begin ging men op de "primitieve manier" te werk. Handgeschreven velletjes papier met ingeplakte foto's gaven niet alleen de inhoud van Projectnieuws weer, maar waren voor Minette ook een aanwijzing voor de opmaak. Zij typte de zaak over en zo ontstonden de nummers.

Na enkele jaren verwisselde Hans Schiebroek als voornaamste tekstleverancier, de pen voor het toetsenbord. Minette kreeg de zaak op diskette aangeleverd en de foto's werden erbij geplakt. Dat was toen al een hele vooruitgang (tegenwoordig worden de foto's zelfs ingescand en meteen op hun plaats gezet).

Sinds enkele jaren is de zaak nog verder geprofessionaliseerd door de punctuele en energieke voorbereiding die Henny Koenders aan het projectnieuws geeft. Minette van Ewijk: "Tegenwoordig is het heel simpel en ben ik er ook niet veel tijd meer aan kwijt. De bestanden die Henny mailt hoef ik alleen maar te openen en vervolgens een printcommando te geven, vergezeld van het benodigde aantal. Een hoogst enkele keer kom ik nog wel eens een typfoutje tegen, maar in het algemeen is alles pico bello in orde."

Zelf is Minette nog nooit in India geweest, maar door haar werk aan het Projectnieuws weet ze er meer van dan menig Nederlander. Minette hierover: "Ik weet ook niet of ik ooit nog in India kom. Op de een of andere manier trekt het me niet erg. Maar het werk van de stichting Thomas Bouwprojecten vind ik geweldig. Je voelt gewoon heel rechtstreeks dat daarginds een grote nood heerst. En de stichting Thomas Bouwprojecten doet er iets aan. Die brengt geluk, welzijn en toekomst, waar dat anders niet zou zijn. Niet alleen ik, maar iedereen hier bij Bouwbedrijf Van der Linden voelt dat.

Wat dat betreft is de verbondenheid niet alleen langdurig, maar ook heel hecht. Binnenkort gaat Gerard Pulles, een van onze uitvoerders een kijkje nemen in India. Dan gaat het allemaal voor ons nog meer leven."

Ook al is de vervaardiging van het projectnieuws tegenwoordig wat makkelijker, het moet wel gebeuren. En Minette doet het graag. Ook al krijgt ze er niets extra's voor. Ze zegt: "Het is een erg goed initiatief en ik krijg overigens af en toe wel wat hoor. Er zijn al zoveel cadeautjes uit India meegebracht dat ik zoetjesaan een hele collectie heb..."

Willem van Beerendonk, PR

Minette van Ewijk bij een grafsteen van de Verenigde Oost-Indische Compagnie uit Pulicat. De grafsteen staat in het atrium van Bouwbedrijf Van der Linden en is een geschenk van de stichting Thomas Bouwprojecten

Website voor Stichting Thomas Bouwprojecten

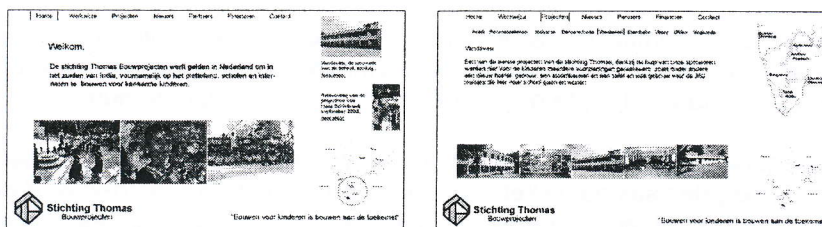
Op het moment dat u deze aflevering van projectnieuws in huis krijgt, is de website voor de stichting Thomas Bouwprojecten volop in aanbouw.

Op deze website kunt u straks uiterst actueel de ontwikkelingen binnen de stichting Thomas Bouwprojecten bij houden. Wat er in India gebeurt, hoe de sponsorwerving in Nederland verloopt, de belevenissen van onze projectleiders, het zal allemaal op de website te vinden zijn.

Daarnaast zullen wij op deze website via een aantal links ook onze sponsors beter kunnen profileren.

Op bijgaande illustratie krijgt u alvast een indruk hoe onze website er straks zal uitzien.

De "lanceerdatum" is nog niet exact bekend, maar u mag ervan uitgaan dat de website medio maart 2004 "in de lucht" is.

PROJECTEN IN UITVOERING (per 18-11-2003)

Nr.	Project	Plaats	Raming bouwkosten	Financiële stand	Stand van zaken
				Uitgegeven (=overgemaakt naar India)	
45	Afrastering/plantage	Biridur/Vandavasi	€ 9.000	€ 5.391	2001 t/m 2005 € 1800/jaar.
70	Uitbreiding school	Damaracherala	€ 48.000	€ 44.487	Compound-wall gereed, school bijna klaar
72	Kindertehuis	Maiyanur	€ 65.000	€ 30.000	Werk aangevangen
83	School	Olagadam	€ 40.000	€ 25.000	Werk aangevangen
66	Kindertehuis	Perumalpalayam	€ 137.400	€ 96.344	Opening 10 september 2003
	Onderhoud	P.T. Parru	€ 5.000	€ 5.000	Uit onderhoudreserve
73	School	Srivaikundam	€ 30.000	€ 20.000	Werk ± eind 2003 gereed.
62	Toiletgebouw	Srivaikundam	€ 20.000	€ 13.627	Afwerking nog niet afgerond
75	Renovatie boarding	Thiruvanthurai	€ 11.250	€ 7.300	2001 t/m 2005 € 2250 / jaar
80	Keuken	Vandavasi	€ 12.000	€ 11.500	Opgeleverd september 2003
81	Toilettengroep	Vandavasi	€ 18.000	€ 11.500	Werk is aanbesteed
	meubels & tuin voor Hostel Vandavasi	Vandavasi	€ 6.155		
	Totaal		€ 401.805	€ 270.149	

NB: project is opgeleverd als het technisch gereed en financieel afgerond is.
(dan gaat het naar de lijst opgeleverde/gerealiseerde projecten)

Father Albert mobiel met Nederlands geld

In de voorzomer van afgelopen jaar heeft Father Albert, de bouwheer van ons project in Maiyanur, een bliksembezoek aan onze stichting gebracht vanuit Duitsland waar hij door vrienden was uitgenodigd. Bij die gelegenheid hebben wij een zeer onderhoudend gesprek gehad met hem.

Het ging over zijn plannen en over zijn activiteiten. Father Albert maakte een geweldige en positieve indruk. Zijn eenvoud, rechtlijnigheid en praktische aanpak hebben veel in gang gezet in Maiyanur.

Toen ik hem vroeg een opsomming te geven van alle projecten die hij in uitvoering heeft, of die hij nog steeds runt en aanstuurt, werd ik bedolven onder een schier onophoudelijke reeks. Ziekenhuis, school, parochiehuis, kerk, waterbassins, teveel om op te noemen.

Toen ik hem vroeg, hoe hij dat allemaal beredert, relativeerde hij nogal. Tja, het was veel en hij was nogal druk, maar het was te doen, als hij maar overal kon komen.

De aap kwam uit de mouw: zijn motorfiets, een oud beestje, had niet reparabel de geest gegeven. Ter plekke hebben Therese Hanneman en ik besloten deze energieke man weer mobiel te maken. We belden enkele goede vrienden en haalden zo € 1000 bij elkaar.

Dit geld heeft Hans Schiebroek hem tijdens zijn laatste "dienstreis" overhandigd en zoals te verwachten viel, liet Father Albert er geen gras over groeien.

Hier staat-ie-dan. Gekocht met Nederlands geld voor een doener in India die in zijn eigen omgeving iets voor zijn medemens wil betekenen.

Willem van Beerendonk, PR

Reis met veel opleveringen

Op drie september komen Hans Schiebroek, Sjef Eikemans en ik diep in de nacht aan in Chennai. De eerste dag hebben we met Father d'Souza, Sr. Prudentia en Jerry alle projecten mondeling doorgenomen. Er zijn afspraken gemaakt over de maandelijkse rapportages van Jerry en dat Sr. Prudentia zo snel mogelijk de constructietekeningen moet opsturen. Ook hebben we die eerste dag een gesprek gehad met het "Generalate". Wij hebben drie sets documentatie over Nederland overhandigd met het verzoek om Nederland wat duidelijker "op de kaart te zetten". Tevens hebben we afgesproken, dat de regionale Oversten, Sr. Agnes en Bellarmine regelmatig gaan rapporteren, omdat we te weinig informatie ontvangen tussen onze bezoeken door.

Het **Hostel in Vandavasi (18)** is nog steeds geen afgesloten hoofdstuk. In Bangalore is nu beroep aantekend tegen het niet toekennen van een onderwijslicentie. In Egmore hebben de zusters een huis gekocht, omdat het aantal kinderen zeer fors is toegenomen. Als we ter plekke zijn besluiten we Egmore dan ook toe te voegen aan de prioriteitenlijst.

De grond in **Mondasoro** voor het kindertehuis is aangekocht.

Hans en ik bezoeken in **Poonamallee** het noviciaat. Hier staat een niet geregistreerd project; een gebouwtje met een weefgetouw. Het ziet er prima uit en wordt ook heel regelmatig gebruikt om slaapmatjes te weven.

Dan door naar **Avadi (1)**. Een kleurrijke rij waterkannen illustreert het grote probleem: schreeuwend gebrek aan water! Hier is dringend een put nodig. De kostenraming gaat mee naar Nederland. Het dak is hard aan onderhoud toe. Jerry zal zorgen voor een kostenraming voor vervanging van kapotte tegels, een nieuwe primerlaag en een nieuwe afsmeerlaag. Dat geldt ook voor de sanitaire ruimtes: deuren moeten bijgeschaafd en geschilderd, kranen functionerend gemaakt, wastafelsteunen geschilderd ofwel vernieuwd als dat nodig is.

Het separate toiletgebouw ziet er redelijk goed uit, zij het, dat niet het urinoir maar de afvoergoot als zodanig gebruikt wordt!

Het hele dorp **Sinnivakkam (74)** is uitgelopen voor de inzegening en feestelijke ingebruikname van het gerenoveerde schooltje. Het gebouw, met zijn nieuwe pannen, staat in schril contrast met de eenvoudige woningen die er vlak achter liggen. Over een half jaar zal het schilderwerk uitgevoerd worden en dan is het echt helemaal klaar, maar financieel kunnen we, gezien de gemaakte afspraken, dit project nu afsluiten.

Wapperende armaturen

We drinken nog even koffie in Ottanthangal, een boarding met drieënzeventig kinderen, die inmiddels gesponsord wordt door de Jongerenstichting. Na tweeënhalf uur rijden in het donker komen we via Walajabad en Kanchipuram in **Vandavasi (18)**.

Inmiddels is door Jerry het gebouwtje om rijst in te koken gerealiseerd. De tuin moet nog worden aangelegd en ook de toegangsweg opgehoogd met het puin dat vrijkomt bij de renovatie van de toiletten. De hemelwaterafvoeren vragen bijzondere aandacht.

De keuken Vandavasi (80) (zie foto links), wordt diezelfde dag, vijf september, opgeleverd. Het blijkt dat de derde keuken niet gesloopt is, zoals afgesproken.

Na aandringen van ons zal dit alsnog gebeuren. De nieuwe keuken levert RS 56.000 aan besparing op: vier in plaats van acht keukenmeisjes en aanzienlijk minder houtverbruik.

Vandavasi (81), het toiletproject, wordt ter plekke uitvoerig besproken met Gurusamy. Voor ons vertrek krijgt Hans nog een raming van het complete werk. 's Middags bezoeken we **Biridur (45)**. Aan het hek is niet veel gebeurd, wederom vanwege discussie met de burens over de exacte grens. Er zitten toch weer vijf oudjes in het bejaardenhuis. Eerdere berichten spraken over drie. De teakplantages zien er een heel stuk beter uit en worden nu goed onderhouden.

Zes september zijn we in **Maiyanur (72)**. De tijd vliegt. Maar nog net voor het donker, elke dag zo tegen half zeven, kunnen we constateren, dat er een klooster gebouwd wordt tegen het hospitaal aan. Het werk is in december gestart en Father Albert, de grote animator ter plekke, denkt over een maand hiermee klaar te zijn. Inmiddels is ook gestart met het graven van de fundering voor de boarding. Gelukkig zijn wij tijdig ter plekke om te ontdekken dat de funderingstekening niet compleet is en de fundering niet helemaal correct is uitgezet.

De volgende morgen wordt de eerste funderingssteen ingewijd en geplaatst. Die zien we nooit meer terug. De zelfgebakken stenen zijn van goede kwaliteit. Ik vind het toch altijd weer knap.

We maken nog goede afspraken over de uitvoering van de dilatatie en we zullen ons nog moeten beraden over de uitvoering van het dak in verband met een eventuele tweede verdieping.

De financiële voortgang bewaken is dan ook heel belangrijk.

Twee dagen later komt eindelijk de funderingstekening boven water. De warandafundering staat daarop niet aangegeven. Dit zullen we later bespreken met Alex Jacob.

Door de plaatselijke drumband en harmonie worden we nog meegetroond naar het dorp om het zoveelste "program" te ondergaan. Onze reis gaat verder naar **Thiruvanthurai (75)**.

Toezicht loont

In het kader van een onderhoudsplan dat tot en met 2005 loopt, wordt de boarding geschilderd.

Dat werk ziet er goed uit. Er treden wel vochtproblemen op in de gevel, omdat afwateringspijpjes te hoog gemonteerd zijn. Verder hebben we de oudere projecten ter plaatse geïnspecteerd en nemen dit op in onze onderhoudsplannen. Voor het laatste jaar is wat minder beschikbaar, vanwege het dure schilderwerk. De reis gaat verder en tegen half tien 's avonds bereiken we **Elambalur (51)**.

's Morgens zien we dat de tuin er goed bij ligt. De ramen die in de rijstkookruimte gemaakt zijn, beantwoorden niet echt aan hun doel. Tegen de kapel hebben ze een shed geflanst, ik kan het niet anders noemen. Het verdiepen van de put heeft niet geholpen. Daarom is er een nieuwe put geslagen. Ook de septictank is gerepareerd en functioneert weer. De zusters denken structureel nog een aantal jaren ongeveer 3000 Euro nodig te hebben voordat de tuin voldoende inkomen gaat genereren.

In Perambalur staat nog steeds de bouw van een nieuwe studiezaal op het programma. We verrichten hiervoor de nodige metingen. Tevens inspecteren we de eerder gerealiseerde werken en de onlangs gereed gekomen wasruimtes.

Het was ook een gelukkig weerzien met Sr. Stella die ons toch wel mist. Maar de volgende dag zullen we haar weer zien in **Perumalpalayam (66)**. Wij reizen vandaag nog door naar de nieuw op te leveren boarding daar. Rond vier uur zijn we ter plekke. Voor het donker kunnen we al even rondneuzen. Standaard-details en goed toezicht door Jerry blijken hier toch hun vruchten af te werpen.

Morgen, tien september, zullen we officieel het gebouw opleveren en zal de inzegening en de opening plaatsvinden. Daar is kennelijk op geanticipeerd, want in plaats van de gebruikelijke ongeveer tachtig kinderen zoals vorig jaar, lopen er nu 150 rond.

Onze wegen scheiden zich

De volgende dag gaat Hans met Sjef terug naar Chennai op doortocht naar het noorden.

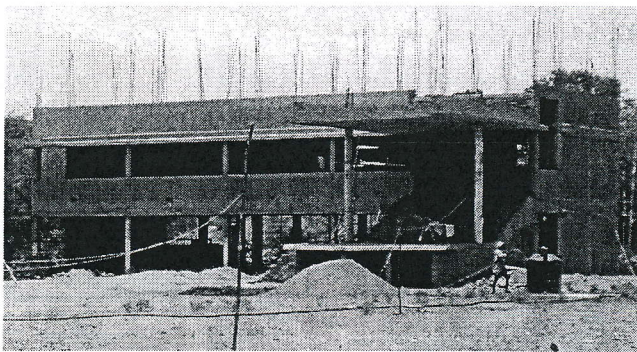
chauffeur Anthony

Ik ga met Sr. Bellarmine en onze chauffeur Anthony verder naar het zuiden.

Met het vallen van de duisternis arriveren we in Okkur. Hier zullen we overnachten. Aan het klooster blijken twee kamers gebouwd te worden. De vraag is, of we dit gaan inpassen in het onderhoudsplan. Er wordt ook druk gewerkt aan een nieuwe garage. De oude "fietsenstalling" is opnieuw opgetrokken als lunchruimte, maar wordt ook gebruikt als klaslokaal! Ze willen een nieuwe verdieping op de school, voorlopig op een vleugel, en ze willen ook nog een hostel bouwen. Na het onvermijdelijke ritueel vertrekken we naar Venkatachalapuram.

Vier uur rijden en dan arriveren we daar rond half vier. We moeten dan nog lunchen. Onderweg kopen we appels voor de achtenzeventig kinderen in deze boarding. 's Avonds delen we die appels uit. Ze worden met smaak verorberd. Water is ook hier een groot probleem, maar met emmers blijft men dat de baas.

Daags erna, dertien september, gaat de reis door naar **Srivaikundam (73)**, waar de ramen en deurkozijnen zijn aangekomen. Men was vergeten om het uitstekend staal af te zagen en de deurkozijnen lijken wat hoog geplaatst, terwijl daar uitdrukkelijk over is gesproken met Jerry. Ik heb haar later hier nog op gewezen. Waarschijnlijk heeft ze het verkeerde referentiepunt gebruikt. Het werk schiet goed op en zal bij een volgend bezoek wel klaar zijn. Maar er moet nog meer gebeuren.

Srivaikundam vordert goed

Er moet nog een gebouw komen met tien lokalen. Dit voegen we later toe aan de urgentielijst. Verder moet zo spoedig mogelijk een toiletgelegenheid komen. Met de aannemer hebben we ter plaatse schriftelijke afspraken gemaakt over de totale kosten van de school, waarin alle werkzaamheden zijn opgenomen.

Twee dagen later rijden we weg uit Srivaikundam en 's avonds kwart over negen, dus in het aardedonker, komen we aan in **Pannaikadu (79)**.

Het klooster is verhuisd. Het oude gebouw is school geworden. De toiletten bij de oude school zijn klaar. Weliswaar niet met onze standaard witte tegels, maar de zusters zijn er blij mee en de schooljeugd ook. Enkele kleinigheden zal de aannemer nog verhelpen.

De volgende dag verlaten we Pannaikadu en komen drie uur later in Dindigul. Hier bezoeken we het nieuwe noviciaat, dat morgen ingezegend zal worden, ook al is het nog niet helemaal klaar. Verder bezoeken we nog het klooster in Dindigul en het nabijgelegen zeer primitieve schooltje. Na dit bliksembezoek is het nog vier uur rijden naar **Olagadam (83)**.

De eerste verdieping van de school is nagenoeg afgebouwd. Er wordt nu gestart met de tweede verdieping.

Knap koud

In het klooster van Coonoor, dat in het heuvellandschap ligt, is de oudste zus van Sr. Bellarmine de superior. De zusters runnen daar een school en de speelplaats vormt hier, tegen de berghellingen aan, weer een groot probleem. De volgende dag gaan we nog hogerop, naar ruim 2600 meter hoogte. Zelfs voor mij begint het wat frisjes te worden op het hoogste punt van Zuid-India.

's Avonds vertrek ik met de trein vanuit Mettupalayam om begeleid door Sr. Pauli om half zes 's morgens weer in Chennai aan te komen. Het blijft me verbazen dat de treinen daar toch op tijd rijden ook al lijkt alles even chaotisch, gammel en oud.

De dag gebruik ik verder om alle notities wat uit te werken, want onderweg komt er weinig van.

De volgende dag zien we ook Hans en Sjef weer. We hebben nog een gesprek met Prabhu, leverancier van de kozijnen, om afspraken te maken over details van de deur en raamkozijnen. We bezoeken ook de deurenfabriek en maken ook daar afspraken over een standaarduitvoering. Vervolgens gaan we via Vepery en Egmore naar **Pulicat**. In Egmore blijken nu al 125 kinderen te zitten. Je houdt het niet voor mogelijk. De zusters hebben het huis gekocht waar al langer sprake van was. In het afrondend gesprek met het "Genelarat" komt de verbouwing, inclusief een kostenraming, op de prioriteitenlijst te staan.

Voornaamste reden van ons bezoek is de oude school. Zwaar overbevolkt en zo lek als een mandje. We overleggen ter plekke wat wel en niet kan.

Maandagavond, 22 september zijn we weer terug in Chennai. Op onze laatste dag volgt nog een afrondend gesprek met Alex Jacob, Fr. D'Souza, Jerry en Sr. Prudentia. De funderingstekening van Maiyanur wordt aangepast en die van Mondasoro nog gemaakt.

Ook met de zusters hebben we een afrondend gesprek. Virachilai en de slabs in het hostel van Vandavasi vallen voorlopig van de prioriteitenlijst af. Wel komen een nieuw schoolgebouw in Srivaikundam en de ombouw van het huis in Egmore als nieuwe prioriteit erbij.

Laat in de avond, na van iedereen afscheid te hebben genomen, vertrekken we naar het vliegveld. Om kwart voor twee 's nachts stijgen we op. Moe maar voldaan.

Sr. Venantia gaf me nog een terracotta paard mee, dat het als handbagage gelukkig overleefd heeft.

Henk van Wunnik, projectleider

Reis met veel opleveringen (vervolg)

Henk en ik trokken langer dan anders met elkaar op vanwege de oplevering van het kindertehuis in **Perumalpalayam (66)**, dat voor mij althans het hoogtepunt van deze reis vormde.

Het gebouw ziet er werkelijk prachtig uit, zeker tegen de bergachtige achtergrond. Rondom het gebouw waren de zusters, kinderen en wij druk met het planten van bomen, zodat over, zeg 10 jaar, het gebouw te midden van het groen zal liggen en er voor de kinderen volop schaduw zal zijn rond het gebouw.

Op de 11^e september vertrekken Sr. Prudentia, Jayarani, Sjef en ik om een uur of 8 per auto terug naar Chennai, en, met slechts enkele korte pauzes onderweg, zijn we om 4 uur, voor de spitsdrukte, terug in ons verblijf; het St. Thomas Hospital.

We liggen dan een dag voor op ons tijdschema, omdat we de volgende dag al de trein nemen naar **Damaracherala (70)**, aankomst 2 uur 's nachts, waar ons weer een oplevering wacht.

Ditmaal is het de verdieping op een school die klaar is, althans klaar behoort te zijn omdat in het contract te lezen is dat het werk in januari al af had moeten zijn.

Zowel de elektriciën, de loodgieter en de schilder hebben hun werk niet afgemaakt, wat heel dom is, want nu ga ik ze ook de extra premie van Rs 10.000 (€ 200) niet uitbetalen, die in het contract is toegezegd bij tevredenheid over hun werk.

Toch krijgen we het idee dat we langzamerhand meer grip krijgen op de uitvoering van de werken in Damaracherala, waarvan nog zullen volgen, een toiletgebouwtje en de renovatie van een open schoolgebouwtje.

Per trein nu naar **PT Paruru** waar een nieuwe dakafwerking op het kindertehuis is aangebracht die er goed uitziet. De persleiding, om het waswater van de boarding naar de weg te kunnen pompen blijkt goed te werken.

Opdracht is ook gegeven om het waswater van de wasplaats via een pijpleiding te voeren en de pompput zelf beter af te sluiten om zodoende ontwikkeling van muggenlarven te beperken.

's Avonds met de nachttrein naar **Vegiwada (84)**, waar we vroeg in de ochtend aankomen.

Op een daarvoor aangekocht groot stuk grond, waarop een palmplantage, moet een schoolgebouw komen, tevens kindertehuis en klooster, multifunctioneel dus.

Eerst met de aannemer gesproken waarbij zijn prijsaanbieding kritisch werd bekeken en vooral Jayarani haar onderhandelingskwaliteiten bewees. Na een prijs te zijn overeengekomen gaan we naar het terrein om de plaats van het gebouw te bepalen.

Na vastgesteld te hebben hoe ver van de weg en waar het nieuwe gebouw en de nieuwe inrit moeten komen was de middag al gevorderd en vertrekken naar een, niet ver weg gelegen station om de trein terug naar Chennai te nemen.

Vanuit Chennai willen we toch ook nog een kort bezoek brengen aan **Kamalapuram (22)**, waar ik de laatste twee bezoeken niet aan toe gekomen was.

Ter plaatse blijkt de bitumineuze dakbedekking op het hospitaal en het klooster, 4 jaar oud, volledig te zijn verouderd en geen enkel nut meer te hebben.

Een nieuwe dakafwerking is nodig maar een goed bitumenweefsel is kennelijk niet voorradig, en een waterdichte betonlaag betekent extra gewicht, terwijl sommige overspanningen toch al aanzienlijk zijn. Eerst maar eens goed overleggen met de collega's.

Terug in Chennai ontmoeten we Henk weer en gaan we onze laatste programmapunten weer gezamenlijk afwerken.

Hans Schiebroek, projectleider

*Onze partners in India: v.l.n.r.
Sr. Agnes, Bellarmine, Venantia,
Prudentia en Angela*

Eerste funderingssteen internaat is gelegd

Father Albert in Maiyanur een gedreven bouwmeester

Father Albert is een gedreven man. In zijn gemeenschap, Maiyanur, in Zuid-India, ontbreekt het aan van alles. Scholing, medische zorg, watervoorziening, verbindingen. Het is er allemaal niet, of op zeer beperkte schaal.

Father Albert wil dat veranderen vanuit het motto: "The kingdom of heaven starts with wellness on earth". Vrij vertaalt "Het hemelse geluk begint met welvaart op aarde".

Daarbij hanteert hij vooral ook het principe van de zelfwerkzaamheid. Zelf actief zijn om je lot te verbeteren. Mensen in de eigen omgeving laten ervaren, dat met eigen (gezamenlijke) inzet dingen bereikt kunnen worden, die de kansen van mensen in een gemeenschap, en dan vooral kinderen, voorgoed verbeteren.

Het verbeteren van structurele voorzieningen en voor de gemeenschap staat bij Father Albert hoog in het vaandel. Na zijn eerste bouwproject in Maiyanur had hij het wel bekeken.

Aannemers kwamen van ver uit de grote stad, namen hun eigen vaklui mee, en brachten ook de bouwmaterialen van daar mee. "Uiteindelijk hadden we een mooie kerk, maar het geld was wel weg uit onze gemeenschap".

Father Albert bedacht, dat bouwen niet moeilijk kan zijn en deed het volgende project zelf.

Met mensen uit Maiyanur, die voor zover mogelijk ook ter plekke de bouwmaterialen, vooral bakstenen, vervaardigden. De mensen kregen betaald, maar werden tegelijk gemaand, dit geld weer in eigen gemeenschap te besteden. Bovendien moesten ze een deel van hun inzet als vrijwilliger doen. Het werkte wonderwel. In enkele jaren tijd verrezen in Maiyanur twee nieuwe scholen, een ziekenhuisje, een klooster en nog enkele kerken. Een wateropvangbassin werd aanzienlijk in capaciteit uitgebreid, wat in Zuid-India met lange perioden van droogte, een wezenlijke zaak is. Allemaal door de mensen van Maiyanur zelf.

Wanneer we de mensen laten zien, dat eigen inzet voor de gemeenschap werkt, willen ze er graag aan meedoen. We proberen weliswaar elders geld vandaan te halen om het hier te besteden, maar dat geld moet dan zoveel mogelijk binnen onze gemeenschap blijven. Dan gaat het meerdere keren rond en heeft het veel meer effect, dan wanneer je ondernemingen van elders hier iets laat bouwen", aldus Father Albert.

In de stichting Thomas Bouwprojecten heeft hij nu een medestander gevonden. Samen gaan ze een schoolgebouw in Maiyanur neerzetten. Het is de eerste keer, dat de stichting Thomas Bouwprojecten met een niet-aannemer werkt, maar het vertrouwen in het kunnen van Father Albert is groot. En zijn enthousiasme werkt aanstekelijk.

Inmiddels hebben Hans Schiebroek en Henk van Wunnik, onze projectleiders poolshoogte ter plekke genomen en heerst er vertrouwen dat alles goed gaat. De funderingssteen is geplaatst en de ter plaatse met veldovens gebakken stenen zijn van een goede kwaliteit. Het lijkt erop dat Father Albert binnen afzienbare tijd weer een project op zijn staat van dienst kan bijschrijven.

Willem van Beerendonk, PR

Met veel ceremonieel wordt de funderingssteen van het internaat in Maiyanur geplaatst. Die zien we nooit meer terug.....

Eerste funderingssteen internaat is gelegd

Father Albert in Maiyanur een gedreven bouwmeester

Father Albert is een gedreven man. In zijn gemeenschap, Maiyanur, in Zuid-India, ontbreekt het aan van alles. Scholing, medische zorg, watervoorziening, verbindingen. Het is er allemaal niet, of op zeer beperkte schaal.

Father Albert wil dat veranderen vanuit het motto: "The kingdom of heaven starts with wellness on earth". Vrij vertaalt "Het hemelse geluk begint met welvaart op aarde".

Daarbij hanteert hij vooral ook het principe van de zelfwerkzaamheid. Zelf actief zijn om je lot te verbeteren. Mensen in de eigen omgeving laten ervaren, dat met eigen (gezamenlijke) inzet dingen bereikt kunnen worden, die de kansen van mensen in een gemeenschap, en dan vooral kinderen, voorgoed verbeteren.

Het verbeteren van structurele voorzieningen en voor de gemeenschap staat bij Father Albert hoog in het vaandel. Na zijn eerste bouwproject in Maiyanur had hij het wel bekeken.

Aannemers kwamen van ver uit de grote stad, namen hun eigen vaklui mee, en brachten ook de bouwmaterialen van daar mee. "Uiteindelijk hadden we een mooie kerk, maar het geld was wel weg uit onze gemeenschap".

Father Albert bedacht, dat bouwen niet moeilijk kan zijn en deed het volgende project zelf.

Met mensen uit Maiyanur, die voor zover mogelijk ook ter plekke de bouwmaterialen, vooral bakstenen, vervaardigden. De mensen kregen betaald, maar werden tegelijk gemaand, dit geld weer in eigen gemeenschap te besteden. Bovendien moesten ze een deel van hun inzet als vrijwilliger doen. Het werkte wonderwel. In enkele jaren tijd verzezen in Maiyanur twee nieuwe scholen, een ziekenhuisje, een klooster en nog enkele kerken. Een wateropvangbassin werd aanzienlijk in capaciteit uitgebreid, wat in Zuid-India met lange perioden van droogte, een wezenlijke zaak is. Allemaal door de mensen van Maiyanur zelf.

Wanneer we de mensen laten zien, dat eigen inzet voor de gemeenschap werkt, willen ze er graag aan meedoen. We proberen weliswaar elders geld vandaan te halen om het hier te besteden, maar dat geld moet dan zoveel mogelijk binnen onze gemeenschap blijven. Dan gaat het meerdere keren rond en heeft het veel meer effect, dan wanneer je ondernemingen van elders hier iets laat bouwen", aldus Father Albert.

In de stichting Thomas Bouwprojecten heeft hij nu een medestander gevonden. Samen gaan ze een schoolgebouw in Maiyanur neerzetten. Het is de eerste keer, dat de stichting Thomas Bouwprojecten met een niet-aannemer werkt, maar het vertrouwen in het kunnen van Father Albert is groot. En zijn enthousiasme werkt aanstekelijk.

Inmiddels hebben Hans Schiebroek en Henk van Wunnik, onze projectleiders poolshoogte ter plekke genomen en heerst er vertrouwen dat alles goed gaat. De funderingssteen is geplaatst en de ter plaatse met veldovens gebakken stenen zijn van een goede kwaliteit. Het lijkt erop dat Father Albert binnen afzienbare tijd weer een project op zijn staat van dienst kan bijschrijven.

Willem van Beerendonk, PR

Met veel ceremonieel wordt de funderingssteen van het internaat in Maiyanur geplaatst. Die zien we nooit meer terug.....

Gerealiseerde projecten vanaf 1999 (situatie 1-11-03)

Nr.	Naam project	Plaats project	Ingebruik- name	Realisatie- kosten in €
10	Convent	P.T. Parru	1999	16.800
13	Schoolgebouw	Pulicat	2001	27.700
15	Watersupply, toiletbuilding&convent	Okkur	1999	28.600
18	Student's hostel	Vandavasi	2003	202.000
21	Toiletbuilding for school	Ennore	1999	3.600
23	Renovatie gebouw & schoolgate	Vandavasi	1999	45.000
24	Kindertehuis	Venkatachalapuram	1999	100.000
30	VOC muur & pastorie	Pulicat	2002	15.600
32	Toiletten school	Pulicat	2002	18.000
34	Toiletten school (SK)	P.T. Parru	1999	11.400
39	Dispensary exploitatie (SK)	Vellore	1998-2000	6.800
40	Afrastering	Biridur/Vandavasi	2000	5.500
42	Waterput met pomp	Bapanthangal (Cheyyar)	1999	1.800
45	<i>Bomenplantproject & afrastering (SK)</i>	<i>Biridur/Vandavasi</i>	<i>2001-2005</i>	<i>5.400</i>
46	Uitbreiding kindertehuis	Kamalapuram	2000	25.000
47	Toiletvoorziening Tamil-medium school	Walajabad	1999	8.600
48	Vernieuwing dak klooster	Thiruvanthurai	1999	2.700
49	Toiletgebouw English medium school	Walajabad	1999	9.500
50	Exploitatie Social Centre (SK)	Ennore	1998-2001	1.800
51	<i>Kokosnoot plantage (SK)</i>	<i>Elambalur</i>	<i>1999-2003</i>	<i>9.340</i>
52	English medium school	Damaracherala	2000	12.700
53	Schoolgebouw	Okkur	2001	72.700
54	Kindertehuis	Jolarpet	2002	120.500
55	Toiletten school	Veperiy	1999	5.900
56	Dispensaries St. ThomasHosp.(SK)	Chennai	1999-2001	18.600
57	Dispensary exploitatie	Poonamallee	1999-2001	1.400
58	Compoundwall	Cheyyar	1999	4.500
59	Waterputten uitdiepen	Melrosapuram	2001	3.200
60	Renovatie toiletten	Avadi	2001	8.600
61	Renovatie keukengebouw	Cheyyar	2001	9.500
63	Renovatie toiletgebouw	Thiruvanthurai	2001	9.100
64	Exploitatie boarding	Venkatachalapuram	2000	2.300
65	Ziekenkamers	Elambalur	2001	3.200
68	Toiletgebouw	Thuraiyur	2002	15.600
69	Toiletgebouw	Budalur	2002	16.600
71	Waterpomp	Veperiy	2002	900
74	School	Sinnivakkam	2003	8.500
75	<i>Renovatie boarding</i>	<i>Thiruvanthurai</i>	<i>2001-2005</i>	<i>7.300</i>
79	toiletten	Pannaikadu	2003	2.200
			Subtotaal	€ 868.440
			Gezamenlijke waarde van projecten tot 1999	€ 515.000
			TOTAAL	€ 1.383.440

